

Praha-Žižkov, 17. 5. 2020
P. Jareš

Čeho si žádá naše doba *Ag 1*

Čeho si žádá naše doba? Na tuto otázku se dá odpovědět všelijak. Už k nám asi pronikly různé podněty a výzvy, které souvisejí se současnou situací kolem koronaviru. A dá se předpokládat, že se k nám dostanou ještě nějaké další. Čeho si však tato doba žádá od nás křesťanů? Jinými slovy: Čeho si od nás v této době žádá Bůh? Nikdy není lepšího využití příležitosti, než konání Boží vůle (srov. Ef 5,15-17). A Pán Bůh si od nás žádá svým způsobem totéž, k čemu kdysi vyzýval Židy skrze proroka Agea. Měli bychom se pořádně zamyslet nad tím, jak žijeme. A měli bychom upřednostnit Boží zájmy před zájmy našimi. Konkrétně to znamená, že by se každý z nás měl nějak starat o budování Božího příbytku mezi lidmi. Tímto příbytkem je shromáždění učedníků Ježíše Krista. Jednou z nejdůležitějších věcí, které si naše doba žádá, je, aby lidé měli možnost setkat se s Kristem prostřednictvím jeho lidu.

Skrze proroka Agea mluvil Bůh k Židům, kteří se vrátili z babylonského zajetí (srov. Ezd 1-6). Po svém návratu začali opět budovat zbořený Hospodinův chrám. Stavění však přerušili. Důvodem byly úklady jejich nepřátel, kteří nakonec s královským povolením zabránili stavbě násilím (Ezd 4,23n). Stavba chrámu patrně nepokračovala asi 15 let. Do této situace tedy Hospodin promlouvá. Začíná tím, že cituje slova svého lidu. Podle těchto lidí ještě nepřišel čas k budování Hospodinova domu. Podle jejich mínění k tomu nebyla vhodná doba. Snad mysleli, že je třeba vyčkat, až se poměry změní. Stejnému dojmu můžeme podléhat, když jde o naše zapojení do budování Kristova těla. Teď na hledání Boha není vhodná doba. Máme moc svých starostí. Máme moc úkolů doma, v práci, v církvi. Necítíme se na to ...

Lidem ovšem připadalo, že na to, aby si zařizovali své vlastní pohodlné domy, vhodná doba je. A musely to být pěkné domy, soudě podle toho, že byly vykládané dřevem. Jakoby vždy byla vhodná doba na to, abychom si zařizovali svůj vlastní pěkný život. To je pro nás přirozeně to hlavní a všechno ostatní jde stranou. V tomto ohledu nejsme lepší ani horší než první posluchači Ageova proroctví. Máme stejné sklony. A dům Hospodinův byl proto stále v troskách. Víme, jak vypadají takové zpustlé domy. Zbořené střechy. Propadlé stropy. Vymláčená okna. Uvnitř roste tráva nebo stromy ... Nikdo tam už nežije. V průběhu dějin má církev neustále tendenci sklouzávat do stavu duchovní zpustlosti. Různé skupiny křesťanů se v tomto stavu mohou nacházet navzdory tomu, že jejich kostely a modlitebny jsou pěkně udržované. Někdy přímo výstavní. Avšak společenství křesťanů, která se tam scházejí, se podobají oněm zpustlým domům. Upadá upřímný, laskavý a nevtíravý zájem jedněch o druhé.

Staré křivdy zůstávají neodpuštěny. Jakoby Bůh byl někde daleko. Jakoby tu už ani nebydlel. A v ruinách roste všelicos. Někdy možná i ten „kořen hořkosti“ (Žd 12,15 BKR).

Bůh chtěl, aby si Židé pořádně všimli toho, jak žijí. A od nás by to chtěl jistě také. Ve své snaze zařídit si pěkný život se hodně napracovali. Avšak výsledky jejich práce byly hubené. Hubená byla jejich úroda i jejich mzdy. Dokonce i málo přelo. Bylo sucho. Tu hubenost a sucho způsobil Hospodin. A způsobil je proto, že každý z nich se staral jen o svůj dům. Dům Hospodinův ponechávali v troskách. Jak žijeme my? Čemu věnujeme svůj čas a úsilí? A co z toho máme? Někdy se i my pachtíme mnoho a máme z toho málo. A může to být proto, že místo abychom hledali především Boží království a jeho spravedlnost (Mt 6,33), kroužíme stále jen sami kolem sebe. Důsledky našeho sebestředného postoje mohou někdy vypadat i tak, že máme neustále nedostatek peněz. Zejména se to ale projevuje tak, že po duchovní stránce jsme jaksi na suchu. Jen nemnoho lidí skrze nás uvěří v Ježíše Krista. A to i navzdory tomu, že jsme už mnohým o Kristu řekli a pořádali různé akce. Jen nemnoho Božích dětí v našich sborech dozraje do duchovní dospělosti. A to i navzdory tomu, že už slyšely řadu kázání. Děti křesťanů se v dospělosti odvracejí od Krista. Můžeme na tom být jako žalmista, který volá: „*Po Bohu žízním, po živém Bohu.*“ (Ž 42,3 ČEP)

Židé se tehdy měli opět dát do stavby chrámu. A my jsme voláni k tomu, abychom se účastnili stavby duchovní svatyně, kterou je církev Ježíše Krista. Ne církev ve smyslu kostela nebo modlitebny. Ani ne církev ve smyslu organizace. Jakákoliv budova či organizace mohou té pravé Boží svatyni přinejlepším sloužit, ale nikdy jí nemohou samy být. Církev je totiž Boží svatyně pouze jako shromáždění těch, kdo věří v Pána Ježíše Krista. Židé tenkrát uposlechli Hospodinova hlasu. Bůh je svým slovem probudil a oni se dali do stavby. Brzy se na staveništi chrámu začal opět dávat kámen ke kameni (srov. Ag 2,15; /BKR 2, 16/). My, kdo jsme uvěřili v Pána Ježíše, jsme živými kameny, ze kterých se staví duchovní dům. A máme - li se účastnit duchovního budování, pak je třeba, abychom přicházeli k Pánu Ježíši, který je základním kamenem té svatyně Ducha svatého (1P 2,4n; srov. 1K 3,10-17; Ef 2,19-22). Je třeba, abychom mu předkládali svůj život, prosili ho o odpuštění, pomoc a vedení. A to nás přivede i do blízkosti dalších „živých kamenů“ - našich bratří a sester. Pán Ježíš nás dá patrně dohromady s jedním nebo dvěma dalšími věřícími (srov. Mt 18,20). S nimi budeme sdílet naše duchovní boje. S nimi budeme společně hledat Kristovu vůli pro své životy. A Duch svatý nám pak jistě rád ukáže, jak nejlépe a jakými schopnostmi máme přispět k růstu a rozvoji jeho příbytku, kterým je církev.

Ve své knize *Křížová cesta* vypráví anglický kazatel Roy Hession o tom, jak měl jednou ve svém shromáždění jako hosty několik misionářů.¹ Působili ve

¹ Roy Hession, *Křížová cesta*, str. 95-96, Návrat domů, Praha 2000

východní Africe, kde prožívali hojnost požehnání evangelia. Hession však v té době prožíval duchovní úpadek. V osobním rozhovoru ho misionáři nabádali k tomu, že má činit pokání. Řekli mu: „Nevíme, v čem se máš kát. Však víš, že jsme tě poznali teprve nyní. Ale poznali jsme toho dost, abychom mohli radit alespoň v jedné věci, s níž bys mohl začít, a tou je tvůj vztah k manželce. Když jsme přišli do areálu, řekl jsi: „Přátelé, nastupte do auta, musím v jedné z budov ještě něco zařídit.“ A viděli jsme, jak v tom domě mluvíš s mladou dámou; ze způsobu, jímž jsi s ní hovořil, jsme nepoznali, zda se jedná o tvou sekretářku, nebo manželku. Myslíme si, že bys mohl začít zde, neboť pro nás začíná duchovní obroda v našich nejintimnějších vztazích - v rodině.“ Hession k tomu v knize dodává: „Vzal jsem si jejich radu k srdci.“² Uděláme dobře, když si ji vezmeme k srdci i my.

² Tamtéž, str. 96